Ч. 145. Чернівцї, недїля дня 5. (18.) грудня 1904 р. Рочник XX.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і недїлї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цїлий рік . . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . 1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Давна і будуча полїтика на Буковинї.

„Voința poporului“, орґан буков. Волохів-демократів помістила в ч. 48 і 49 с. р. під заголовком „Минувшість а будучність“ статю посла д-ра Авреля Ончула, котра й для нас Русинів великої ваги як голос міродайних волоских полїтиків на Буковинї, які устами визначного свого провідника відкривають напрям їхньої полїтики взагалї а супроти нас Русинів з осібна, який і ми з нашого боку мусимо признати як спасенний для обох автохтонних на Буковинї народів а тим то й для цїлого краю.

Про „минувшість“ др. Ончул каже, що полїтика волоска на Буковинї від р. 1862 аж до р. 1892 була чисто боярска, що ухвалювала закони тільки в користь дїдичів а на шкоду народу. Проти сеї полїтики виступили 1892. р. др. Аврель Ончул і др. Флоря Лупу в „Gazet-ї Bucovinei“, а наслїдком сего руху був вибір посла д-ра Юрія Поповича. Навіть бояри признали конечність провадити „народну“ полїтику, але вживали до того хибних способів, бо не працювали позитивно а „бавили ся“ справою „трікольору“ і „побивали“ всї прочі народности, особливо ж Русинів; „парадувати з трікольором і поглотити Русинів“, каже др. Ончул, „було для них всїм, а добро народу нїчим“. Але трікольор принїс Волохам тільки, що їх підозрівано о іредентизм і переслїдувано за те, а „ворожнеча супроти Русинів мала той наслїдок, що счепив ся з нами той другий нарід автохтонний, майже такий сильний як і ми, і оба народи поборювали ся без глузду і спинювали себе на взаїмну шкоду. Притиснені в соймі Русинами а при виборах правительством, котре позбавило при нових виборах д-ра Поповича мандату, т. зв. волоскі „народовцї“ посрамили ся і не бачили иньшого виходу, як поклонити ся боярам і підняти знов давну полїтику боярску, знищивши своєю короткозоростию плоди тяжкої десятилїтньої праці.

Тогди др. Ончул і др. Лупу звернули ся до боярів, аби їх направити по добру на праву дорогу, але бояри відповіли на те глумом, насьмішками і переслїдуванем д-ра Лупу. Тодї др. Ончул і др. Лупу підняли борбу проти боярів і їх слуг, волоских „народовців“, заложивши р. 1902 ґазети „Privitorul“ і „Voința poporului“, щоби „привернути знов національну полїтику і направити гріхи „народовцїв“ поповнені супроти держави і сусїдів Русинів“.

Доказавши, що „судьба Волохів тїсно звязана з Австриєю і що Волохи проте мусять бути вірними Австрийцями“, здобули Волохи назад довіріє австрийского ряду, що не тягнуть до Румунії хоч би вбирали ся і в трікольор.

„Далї“, каже др. Ончул, „доказали ми, що ворожнеча супроти Русинів не має підстави, бо неправда, що Русини нас поглощають. Істория показує нам, що Русини були в краю і давнїйше, а статистика навчає нас, що теперішне число Волохів в порівнаню з їх числом підчас прилученя Буковини до Австриї не тільки що не зменьшило ся, але противно зросло навіть більше, як природним зростом. Але навіть як би Русини нас поглощували, (бабскі повірки, в які доси вірено), то удари навгадь — найгірший спосіб оборони. Одиноким способом ратунку в тамім разї є означене і відграничене наше національне. Ми переконали ся у Русинів, що й вони не мають иньшого бажаня, як означити і відгородити свою посїлість, а що проте бажаня обох однакові, а поглощене і перетворене Русинів на Волохів неможливе, погодили ся ми з ними на підставі, щоби кождий дбав про свої потреби і не мішав ся до справ другого“.

Полагодивши оттак обі сї справи, осягнено вільні вибори, а в них побідили волоскі демократи боярів і поставили собі за задачу: „зміцнити і піднести нарід на підставі его мови і природної вдачі, просьвічаючи і збогачаючи его.

Др. Ончул наводить далї закони, які сойм ухвалив с. р., аби піднести нарід материяльно, що вдало ся зробити одної сесиї в спілцї з Русинами, чим приневолено Нїмцїв і Жидів іти враз із Волохами і Русинами. І бояри, кінчить др. Ончул, свій огляд минувшости, переконали ся, що без народу вони немічні, тому й заявили устами барона Гормузакого, що на будуче їх місце при народї, з котрим хотять трудити ся плече в плече. Др. Ончул надїє ся, що й проча інтелїґенция, а особливо сьвященики, котрі стоять ще з боку, зрозуміють, що їм нема місця нїде инде, як при народї.“

Про „будучність“ др. Ончул пише ось що: „Перша праця має на метї означити і розмежити національну посїлість. Початок до того зроблений вже з нагоди нового закону виборчого, задля котрого відділено волоскі села від руских і злучено одні і другі майже в чисто волоскі і рускі округи виборчі, а сї округи є заразом будучі повіти судові і полїтичні. Правительству подобає ся то і воно хоче оснувати з часом суди і староства, яких ще треба. Коли-ж староства і суди будуть розмежені після мови народу, тогди буде можна запровадити в урядах волоску (а в руских повітах руску — *Ред.*) мову і таким чином відграничить ся Волохів від Русинів у всїх справах судових і адмінїстрацийних. Тодї треба буде упорядкувати ще лише справи шкільні і церковні. І їх треба уладити так, щоби посїлість кождого була відгороджена і щоби один не міг ступити на загороду другого. Сей лад в шкільних справах легко зробити. Треба тільки при краєвій радї шкільній, котрій остануть школи нїмецкі, після взору Чех зробити один віддїл волоский а один руский. Волоский віддїл мав би дбати про школи волоскі, де-б вони не були, а віддїл руский про школи рускі. Таким способом ми не мали-б мішати ся до шкіл руских анї Русини до шкіл наших, так що одні і другі були-б охоронені від всякої несправедливости. Відмежене можемо попровадити так далеко, щоби Русини оплачували свої школи а ми свої.

Тяжше, але таки можливе, упорядковане справ церковних. Правда, що так, як вони уладжені, не йде дїло нї раз; бо коли всї прочі справи стоять під публичним надзором, то заряд церковний і управа єї майном скривають ся в пітьмі ночи. Кілька людий, покликаних чи не покликаних, рядить одним і другим після своєї вподоби, не турбуючи ся вірними. Маса народу а з нею все духовеньство сїльске не має права питати ся, анї права пожалувати ся чи чого жадати, вони не є нїчо иньшого як раби заряду церковного, котрий робить з ним, що хоче, як коли-б вірні були задля управителїв, а не вони для вірних. Чи консистория поступає собі справедливо або робить що хоче, чи церковним майном управляють як слїд або крадуть, нїхто сего не знає, бо все дїє ся в тайнї. В церкві панує у нас все ще той сам абсолютизм, що за часів цїсаря Йосифа, а плоди его то глубоке невдоволене зарядом церковним, яке обняло цїлий нарід, духовеньство, інтелїґенцию і селян.

Нинїшний стан годї далї терпіти і тому треба ему зробити конець. Одиноким способом на то публична рада, церковний конґрес, і тому ми, скоро упораємо ся з прочими справами, маємо на думцї, вже на слїдуючій сесиї соймовій, при нагодї знесеня стóли і патронату, що залежить від сойму, зробити потрібні зходи задля скликаня церковного конґресу, і добивати ся его зі всїх сил, доки не буде осущений. Ми побороли більші трудности, поборемо і сю. Однак не хочемо конґресу, котрий би складав ся по половинї з духовеньства, бо слуги митрополита мусять слухати его і піддержувати далї в иньшім видї дотеперішний абсолютизм, але хочемо конґресу, в котрім би тільки третина членів були сьвященики а прочі дві части люди сьвітскі.

За помочию такого конґресу будемо старати ся о надзір над управою церковним майном. Сю справу треба уладити так, як в громадї, в краю і в державі. Заряд дібр має виготовляти прелїмінар, конґрес має приймати а цїсар одобряти. Бо так належить ся після законів основних і після правил, щоби публичним добром заряджувано публично. В такий спосіб будемо старати ся управильнити заряд і подбати, щоби майно церковне уживано лише на цїли церковні.

Зробивши се, зможемо управильнити з одного боку платню сьвящеників після платнї судовиків, ставляючи сотрудників до ранґи X., парохів після віку до IX. і VIII. а протоєреїв до VII.,

НАШ АЛЬБОМ.

Остап Деревянка.

Із хвилин.

* * *

Припадь нишком гнучкою лозою
або листом до тої могили
і враз виплач гіркою сльозою
все чим груди твої наболїли

І засни лютим лихом побитий,
наче ніч засипля над ярами,
наче хрест цей старий, перегнилий
на могилу звалений вітрами.

Настала ніч...

Настала ніч немов трівога,
Наліг на душу сум і жах;
Я жду людий, я молю Бога
Й молитва вяне на устах.

Така неволя, що й до віку
хто зна чи вирву ся з цих пут,
на болї жду даремне ліку...
а днї лїниво йдуть і мруть.

І хто-ж дасть раду? Все пропало...
самому-ж пут не перебить.
Як дивно це, щоб жить так мало,
а так багато пережить.

Давно завмерло сонце...

Давно завмерло сонце за горою...
заснула днина... йшло по долинї
ступає ніч і все гніте собою
і все мовчить неначе в домовинї.

Часом лиш в мене так нараз раптово,
забеть ся серце глухо, застукоче,
жалібно заквилить без слів, без мови
без звуку... так неначе вмерти хоче...

Отсе нераз така хвилина пяна
днї нагада минулі, позабуті,
зайде у серце пошматує рану
і не дає й мінї спокійно вспути...

Бувають хвилини...

Буває іноді хвилина невгомонна...
навіє щось неназване, незнане
такого жалю, мук таких бездонних
за страченим полюбленим, коханим.

Обсядуть сумнїви нестерпною юрбою,
в душі згасять до крихітки надію
і відберуть мінї всю силу наді мною
і ніч найде глуха аж серце мліє...

З тюрми.

Щоби я вирвав ся стрілою
із цих залїз і цих людий,
то я-б полинув за тобою,
припав би до твоїх грудий,

немов підкошена билина,
мов в корени підтятий цьвіт,
заплакав би немов дитина
з жалю на долю і на сьвіт.

А може-б зрадів пред тобою
з твоїм цїлунком на устах?
Та ба: Як вирвусь, як тюрмою
так цупко закували — страх!?

Вилили ріки...

(З Петефі'ого).

Вилила ріка навкруг,
филя филю скрізь жене,
по тім боцї дївчина
нинї вже не жде мене.

Розірвало греблю геть,
розірвало і місток,
із містка жене онде
найпослїдний вже шматок.

На горбі стою собі,
зір по филях мій біжить
і голубку бачу я,
що на другий бік летить.

Та чи голуб це такий —
сумніваю ся чого.
Чи не зітханнє моє
так на той бік понеслось?

* * *

Ворон... як вугілля
чорнеє перо,
яворове гилля,
ламле на гнїздо.

Сумно крильми бєть ся,
позира кругом
на гнїздо, що веть ся
і краче над гнїздом.

Кость Ганусенко.

Колись.

Вечір... тихо... ясні зорі...
місяць білолиций...
потік шепче скорбну думу
прóпастний криницї...

Там то коло керниченьки
ми колись сидїли,
голубились — цїлувались
та про щастє мріли...

Тїї хвилї вже минули,
мов втонули в море;
де колись любов лиш цвила —
сльози там і горе...

1904.

а з другого боку віддїлючи кілько мога парохії волоскі від руских. Віддїливши їх, знїсши столу і патронат і надавши консисториї право, настановляти самостійно (без епітропів) парохів на підставі статуту, яких, уложить конґрес, і під его надзором; усунемо майже все лихо, яке нам нинї докучає а заразом і те, о що сваримо ся з Русинами.

Дальше маємо тільки подбати о те, щоби в справи національні, себто зглядом обсаджуваня парохів і печатаня книг церковних, Русини не мішали ся в справи наші, а ми так само в їхнї дїла. На се вистарчить, щоби в консисториї, (котрій остане й на далї управа церкви цїлої і опіка над доґмами, канонами і ритуалом), зробити два віддїли, кождий з одним владикою на чолї, а то один волоский а другий руский, для обсаджуваня парохій і печатаня книг церковних або одним словом для справ національних.

Правда, що через такий устрій дали-б ми з рук деяку силу, яку маємо покищо в церкві над Русинами, але в заміну за те добули-б спокій в церкві і обгороджене нашої посїлости, о котру ми повинні дбати тим більше, що зависить лише від волї правительства, чи іменованєм Митрополита і консисторских радників хоче віддати управу церкви в руки Волохів чи Русинів. Нинї ми ще панами в церкві, як завтра можуть ними стати Русини, як були за часів владики Гакмана, тому мусимо загодї подбати, щоб відгородити і обезпечити свою національну посїлість так, щоби нїхто не був в силї нам еї вирвати.

Всї сї порядки можемо зробити тільки рука в руку з Русинами. Спротививши ся їй не можемо виграти нї одні нї другі, а мусимо оба стояти на місци; однак порозумівши ся зробимо все легко після нашої вподоби. Можемо легко порозуміти ся, бо й Русини бажають упорядкованя справ шкільних і церковних навіть в означений тут спосіб, як се заявив сам Николай Василько в соймі. Коли ж наші бажаня однакові, то нїчо не спиняє нас, працювати спільно, тим більше, що осущенє наших замірів усуває небезпечність національної заглади одного через другого і заразом причини дотеперішної сварки, витворюючи таким робом звязь тривалу. А щоби утворити таку звязь, о те повинні старати ся одні і другі, бо розвій справ дотепер дав доказ, що, *коли Волохи і Русини подадуть собі руку, то вони панами в краю і своєї долї, коли-ж взаїмно поборюють ся, то одні і другі стають ся рабами иньших.*

Згода з Русинами уможливила-б нам, боронити наших прав лїпше і в радї державній.

Там не мають наші посли належної пошани, бо їх за мало і тому, що в сїй радї вплив послів не залежить на стілько від їхньої особи, як від числа голов злучених в один клюб. Клюби а не поодинокі посли керують справами і впливають на мінїстрів, а клюб волоский, що має 5 членів на 425, розуміє ся, не може зробити багато. Щоби збільшити свій вплив, волоскі посли не мають иньшого способу, як злучити ся після прикладу союза соймового з иньшими послами, а одинокі посли, з якими після програми і бажань своїх можуть залучити ся, се руські посли з Буковини і з Галичини, та італїяньскі з Триесту і Трентину. Отже було би користно для всїх сих послів і для народів, які вони заступають, щоби злучили ся в один клюб, котрий відтак мав би зо 50 послів, а ся злука неможлива без згоди Волохів з Русинами.

Власне ся згода з Русинами зробила би нас не тільки панами в краю, але піднесла-б наш вплив і в державі, що ми могли би приневолити правительство, аби не було нам більш вороже, але аби лїпше зважало на наші права і кривди.

Оттак обдумуючи дїло, хоч з якого боку, приходимо все до того, що треба нам іти рука в руку з Русинами. Порозумівши ся з ними, розвивати ся будемо одні і другі, а поборюючи ся, будемо нидїти, як нидїли доси. Отже ядро нашої полїтики не може бути иньше, як згода з Русинами на підставі установленя і огородженя нашої посїлости і рускої. Знаємо, що ся полїтика покищо немила нашим сьвященикам і інтелїґентам, вихованим в семинариї і в „Junim-ї“ у вірі, що одиноке національне спасене є вбити Русинів сокирою; але остаточно доля нашого народу платить більше як слїпий фанатизм проповідуваний задля притупленя умів таких, які є нинї в семинариї і в „Junim-ї“. Час вже оснувати нашу полїтику на здоровім осудї мужів зрілих, не на недоростків.

Отже треба вже раз порозуміти і сьвященникам і інтелїґентам нашим. А коли вони не схотїли-б сего порозуміти, то ми віддїлимо їх зовсім від нашого народу, і полишаючи їх на волю Божу, підемо понад їх головами, як перейшли доси понад головами наших противників; коли ж порозуміють еї, тодї приймемо їх з отвертими раменами, і будемо працювати разом з ними плече в плече, кинувши згадку минулого.

Щоби в тім дїлї порозуміти ся, маємо на гадцї, урядити лїтом віче всїх Волохів, селян, учителїв, сьвящеників, дїдичів і послів.

„Дай, Боже“, (кінчить др. Ончул отсю свою статю, котрої часть другу ми подали в повній основі), „щоби ми при сїй нагодї злили ся в одно тїло і злучили ся в стараню, зміцнити і піднести наш нарід на підставі его мови і природної вдачі, просьвічаючи і збогачуючи его“.

* * *

З боку Русинів сказали в сїй справі своє слово руські посли устами п. Николая Василька, як се зазначено в самій статї д-ра Ончула, що готові подати волоским сусїдам руку до згоди і до дальшої працї в напрямі, який др. Ончул висказав тут так ясно і так переконуючо. Наші посли були все того пересьвідченя, що тільки щира і вірна та ясно поставлена згода обох автохтонних народів краю може їх спасти з неволї і з недолї. Однак доси не було про те з ким і говорити а не то годити ся. Аж послїдна соймова сесия уможливила перший крок до усущеня сего ідеалу і вже тим одним кроком ступили Русини і Волохи далеко вперед. А що воно дїйстно так, про се сьвідчать крики і заходи всїх ворожих обом народам стихій, що жили і раді-б ще жити, панували доси та хотїли-б і дальше ще панувати в краю коштом поработщенного автохтонного люду. Сей факт повинен подвоїти сили і змаганя провідників руского і волоского народу, щоб довести чим скорше розпочате спасенне дїло до щастливого кінця. А сьватим обовязком кождої патріотичної одиницї обох народів є спирати сї змаганя провідників.

І ми Русини мусимо сказати з осібна слово до руского духовеньства, о скілько воно бороздить новій полїтичній констеляциї на Буковинї, чи то з покори перед своїми настоятелями, що противні доброму дїлови з нерозважного фанатизму, який влучно напятнував др. Ончул, чи то ізза кацапскої киринї, що фарисейским „православієм“ заходить ся о ласку тих самих ворогів нашого ба й волоского народу. А се слово наше тотожне з тим, що то его др. Ончул сказав до волоского духовеньства. Крайна пора і вам, отцї духовні, числити ся з фактами, з часом і его потребами, з народом і его волею, і не спиняти колїс, що розїгнали ся цїлою силою до мети лїпшої долї нашого краю, бо горе тим рукам, що попадуть ся межи спицї загального поступу! Роздумайте добре, що Вам робити, щоб не жалували аж тодї, як буде запізно, бо „буде каятя, але воротя не буде“.

На часї!

Чим раз сильнїйше стискає ворог около шиї нашого народа тяженькі окови. Оден удар за другим приходить ся нам переносити. За законом про бюра посередництва працї йде кольонїзацийний закон про рентові оселї. Вправдї годї повірити, щоби др. Кербер відважив ся на таку провокацию нашого і так тяжко кривдженого народу, та предложив сей виїмковий русиноїдский законопроєкт до санкциї. Але народ повинен поперти наші змаганя і своє негодованє показати також на вні, у формі леґального, але енерґічного протесту проти сего проєкту.

Но найважнїйші і найнебезпечнїйші для нашої будучности, се культурні кайдани, які з желїзною консеквенциєю ворог чим раз більше стискає около нашого народного орґанїзму. Ми не тілько не маємо анї одної висшої школи, але не маємо анї одної учительскої семинариї. Иньшими словами: нам не вільно навіть думати про успішний розвиток нашого народного шкільництва.

Шведска часопись „Afton-Bladet“ цитуючи „Ruthenische Revue“, що австрийскі Русини не мають анї одної учительскої семинариї, пише, що се прямо неімовірна річ, щоби таке дїяло ся в культурній державі.

До так званих утраквістичних семинарій Русинів систематично не допускають. Наші школи заливають польскі учителї, або паньчошкові учительки. За 10 лїт не буде в цїлій Галичинї навіть 10 проц. руских учителїв. Хтож буде образувати нашу молодїж? Хто має виховувати нові поколїна інтелїґенциї? Хто має заохочувати сїльский народ до просьвіти, до посиланя дїтей до школи? Чи чужі нашому селянинови люди, що не уміють навіть його мови?... Чиж се не страшна перспектива? Чиж не грозить нам як раз з сего боку як найбільша небезпека?

Наколи 200.000 шлезких Поляків дістало паралєльки при семинариї в Тїшинї, чиж сего не може домагати ся 3,074.000 галицких, а разом з буковиньскими 3,375.000 Русинів? Але наші непокликані опікуни позволилиби нам скорше поставити 10 театрів, чим запевнити нам бодай в части розвиток нашого народного шкільництва. Проте нема иньшої ради, як старати ся о заснованє приватної рускої семинариї учительскої у Львові і в Чернівцях. Правда, се буде получене з жертвами, але зі взгляду на вагу справи не повинні відстрашувати нас нїякі жертви.

За рік, себто в осени 1905 повинна поки-що бодай лише у Львові бути отворена перша кляса приватного руского семинара. Се справа не полїтична, але чисто культурної натури, отже повинна згуртувати всїх щирих людий, без ріжницї партиї. Заслужене наше Товариство педаґоґічне займе ся певно сею справою, наколи суспільність поспішить з материяльною підмогою.

Василь Яворский
посол до ради державної.

Полїтичний перегляд.

Парляментарна револьта в Угорщинї.

По незвичайно супокійнім вступім засїданю — бучі на дальших засїданях не переводять ся. Президента Тісу не допускають до слова, засипуючи его епітетами як: фалшівник, лайдак і т. д. Вчера заявив пос. Раковски, що опозиция признає лиш старий реґулямін і не допустить до введеня в жите нового за таку цїну. Як промавляв Банфі счинила ся така метушня, що засїдане перервано. Відтак промовляли Банфі, Польонїй і Розенберґ. Тіса заповів, що нові вибори відбудуть ся, чи опозиция провізорию ухвалить чи нї. Вчера поїхав Тіса на авдиенцию до Відня.

(*Телеґрам із 17. грудня.*)

Презид. мінїстрів Тіса був о год. 9. рано на авдиенциї у цїсаря, щоб зложити докладне справозд. про полїтичне положене на Угорщинї. Угорский сойм збирає ся сего року в останне в понедїлок, а відтак аж 4. або 5. сїчня, тож *цїсар сойм розвяже і розпише нові вибори.*

Засуджене убійників Плевого.

В процесї, який відбув ся сими днями в Петербурзї проти убійників Плевого засуджено Созонова на досмертну вязницю, а співвинного Сікорского на 20 лїт примусових робіт. Студенти варшавскої технїки задемонстрували проти сего суду в той спосіб, що в день розправи зовсїм не явили ся на викладах. — Дня 14. с. м. мало відбути ся загальне віче студентів, тимчасом ректорат технїку замкнув і технїки в числї трех сотень вимашерували із революцийними окликами на місто, де їх полїция розїгнала.

НАГОРОДИ НОБЛЯ.

В Штокгольмі роздано 10 с. м. незвичайно сьвяточно при удїлї короля Оскара річні т. зв. нагороди Нобля, які виносять сего року 140.858 К.

Отсї нагороди установив Швед, Альфред Бернард Нобель, що винайшов динаміт та поробив на сїм великаньскі зиски. Вмираючи записав він значну частину маєтку на удїлюванє нагород за вчинки, що мають на метї добро людства. Фонд Нобля досягав 1900 р. 31,225.000 К із чого 1,500.000 К обернено на заснованє інститутів, в яких учені специялїсти мають слїдити працї, надіслані на конкурс. Для справ лїтературних такий інститут вже основано в Штокгольмі при шведскій академії наук, тепер прийде черга на інститут в справах мира.

Установляючи нагороди, висловив Нобель таку дериктиву для тих, що будуть роздавати надгороди: „Я не хотїв би — говорив він до одного приятеля — щоб з тих засобів черпали люди чину. Homme l'action міг би дуже легко попасти через се в покусу занедбаня працї, цїлию моєї фундациї є запомагати ідеалїстів, що з трудом пробивають ся через житє, щорічні роздачі нагород попереджують преріжні комбінациї що до осіб, які мають одержати нагороду. Розуміє ся, що они дуже часто заводять. Ось і тепер поминено при узгляднєню особи, що найбільше причинила ся до скріпленя ідеї всесьвітного мира, звісну пропаґаторку мирових кличів бар. Суттнер а також ґр. Льва Толстоя. *Мирову премію* признано сего року не якій небудь особі а Інститутови міжнародного права (Institut de droit international), що єствує від 1873 р. Сей інститут складає ся із членів звичайних, яких не може бути більше як 50 і надзвичайних і почесних із поміж знатоків міжнародного права, які від 20 лїт видають ричник з своїми науковими працями.

Премії із наук природничих розділено ось так: Нагороду хемії одержав Уіліям Ромсе (Romsay). Ромсе уродив ся в Ґлезґо 1852 р., студиї кінчив в Німеччинї тепер знова в Льондонї. Се одна із найперших сьвітових поваг на поли орґанїчної хемії. Він зладив прилад, при помочи якого можна добути температуру — 273° C, а се дало єму можність відкрити новий первень — арґон. Крім сего відкрив сей учений також отсї воздушні ґази: гелїй, неон, кріптон і ксенон. Він зробив також велике відкритє що до переміни первнів пр. радія в гелїй. Нагороду з об-

ласти фізики взяв льорд Ролєф (1842), професор математичної фізики в льондоньскім королївскім інститутї. Працював в ріжних галузях фізики а его досліди над специфічною вагою азоту довели до відкритя орґану, яке він доконав спільно із Рамсем. За труди лїкарскі признано премію Іванови Петровичеви Павлову, основателеви і управителеви інституту експериментальної медицини, що добув собі славу в цїлім сьвітї. Найзнаменитший труд Павлова се его студиї над травленем.

Роздача-ж лїтературних премій стала справдїшною несподїванкою. Роздїлено єї між гішпаньского драматурга Йосифа Ечеґарая (Echegaray) і провансальского поета Містраля. Ечеґарай уродив ся 1835 р. в Мадритї і був спершу учителем, а при тім брав удїл в житю полїтичнім. В послїдних двайцати лїтах займає ся виключно драматурґією. До найзнаменитших его творів належить „O locura o santidea“ (Або божевілє або сьвятість), „El gran Galeotto“ (Великий Ґалєото). Як небудь драматурґ се визначний, але твори его не мають на собі печати безсмертности. Більш оправдане було вже визначенє нагородою кобзара Провансалії Фредерика Містраля (1830). Се справдїшний жрець поезиї, що безмежно полюбив свою рідну сонїшну країну. Він — як звісно — пише виключно у провансальскім патоа. Найзнаменитшим твором Містраля се епопея „Мірейо“, яку недавно переведено на мову шведску. Отсей перевід був мабуть причиною, що судиї конкурсові звернули на сего поета свою увагу.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 17. грудня 1904.

Личні вісти. Наші посли до ради державної покинули вже Віденъ. Посол Пігуляк вернув до Черновець, а пос. Н. Василько виїхав за границю, відки верне до Чернівцїв аж з початком січня.

Із краєвого правительства. Краєвий президент виїхав нинї до Віднл. — Краєвий президент іменував концептовим практикантом укінченого студ. прав Аркадія Луческула.

В справах церковних переправляли сими днями у Відни з митрополитом посли Николай Василько і др. Аврель Ончул, і є надїя на мирне полагодженє руско-волоских відносин на поли церковнім, що дай Боже! При тій нагодї заявив митрополит, що не ужив супроти вільнодумних послів виразу: їх би копнути ногою.

Нова благодать спила з боку правительства на **ц. к.** повітових інспекторів шкільних, бо ото відобрано їм леґітимациї до їзди на зелїзницях другою клясою за оплатою третої, яке то право мають не тільки урядники, що вийшли з капралїв, але навіть возьні! Оттак то трактує держава інспекторів, котрим не платить і сотика за їх тяжку службу около д е р ж а в н о г о надзору над шкільництвом. Крайна пора положити конець сему поступованю ряду коштом краю. Надїємо ся, що сойм доведе до краю почату сеї сесиї акцию, щоби держава платила свої орґани своїми грішми, може тодї й пошанує їх більше.

В справі пеляґри відбула ся дня 15. с. м. під проводом краєвого президента нарада, в якій взяли між иньшими удїл др. Ст. Смаль-Стоцкий, др. Филипович і др. Воєвідка. Порішено цїлий ряд реформ, що мають спинити ширенє тої пошести. Між иньшим рішено поробити стараня о заміну кокурудзяного харчу на иньший, та о зменьшенє надмірного числа постів в гр. прав. церкві а що найважнїйше рішено в місцевостях навіщених пеляґрою оснувати людові кухнї, що будуть роздавати хорим на пеляґру безплатний здоровий харч. До комісиї, що має занятн ся борбою з пеляґрою, вибрано сов. прав. д-ра Филиповича, сов. кр. прав. д-ра Ключенка, проф. д-ра Волчиньского, пос. д-ра Лупу і надкомісаря Мікулї.

Збори рускої інтелїґенциї відбудуть ся в першій половинї січня. На них обговорять посли полїтичну ситуацию, яка витворила ся в краю, а пос. Василько зреферує стадию, в якій находять ся тепер справи церковні на Буковинї. Докладний речинець зборів подамо пізнїйше. При сїй нагодї звертаємо увагу нашої інтелїґенциї на селї, щоб звертала увагу на аґітацию темних духів проти поставов послїдної соймової сесиї.

Краєва рада шкільна іменувала на засїданю з дня 12. с. м. надучителем в Юрківцях Андрія Зибачиньского з Горошівцїв а управителем школи в Довгополи Антона Мандрика, далї призволила отворити при школї в Жадові, Барбівцях і в Мігові четверту а в Паньскій Долинї і Волоскім Банилові другу клясу; розширила школу в Михальчу на 6 кляс а заснувала тамже другу двоклясову школу.

Ремунерациї одержали слїдуючі учителї — Русини а) за плеканє церковного сьпіву Антін Мандрик в Довгополи, Емануїл Томорюк в Брїдку, Іполїт Омельский в Погорилівцї, Іля Вершигора в Васловівцях і Г. Завіховский в Бурдеях по 40 корон; б) за плеканє шкільних огородів: надуч. Ілярій Гордийчук в Киселицях 45 корон, а надучителї: Каєтан Горвацкий в Лукавици, Денис Омельский в Онутї, Михайло Ґадза в Мигученах, Сергій Канюк в Садові і Василь Стефюк в Банилові по 40 корон. Звертаємо їх увагу на те, щоби підняли сї ремунерациї перед новим роком, бо пізнїйше не виплатять їх уряди податкові.

Отворенє читальнї „Рускої Бесїди“ в Конятинї відбуде ся дня 19. грудня н. ст. с. р. в день св. о. Николая в домі господаря п. Іля Пашенка о год. 1-ій по полудни, на котре маємо честь запросити всю вп. інтелїґенцию, як і всї наші читальнї. — За старшину читальнї: *Іван Дутчик*, голова, *Юрий Гарас*, писар.

Віденьский унїверзитет, який із за студентских буч був через кілька днів замкнений, отворено на ново.

Улиця 19. февраля 1861. р. в Одесї. Одеска городска дума рішила в місяци лютім 1901. р. як в 30-ту річницю звільненя мужиків від кріпацкої зависимости, назвати одну улицю „Улицею 19. февраля 1861. р.“ на се було треба дозволу мінїстра, який ухвалї міста потвердженя, не дав. В мартї 1904. р. розпочав голова Зелений наново старатись о дозвіл і его остаточно добув від царя. Пять лїт треба було Одесї заходити ся о те, щоб одну улицю назвати датою найкрасшої подїї в росийскій державі за послїдне столїтє. Спомин хвилї, коли мужицтво дістало волю небезпечний для сьвятого самодержавія.

Запомогове товариство при ц. к. II. ґімназиї відбуло сими днями свої загальні збори. Отсе хосенне товариство, що остає під проводом дир. Козака, мало в р. шк. 1903/4 1418·97 кор. доходу, а удїлило 733·31 кор. ріжних запомог а 300·80 кор. на стипендиї. Дві стипендиї по 100 кор., які були вільні, надано уч. VIII. кл. Степанови Макови і Дікштайнови Мойсеєви уч. V. а кл.

Самоубійство Сівєтона. Француscкі националїсти й клерикали, що хотїли смерть посла Сівєтона вписати в гіпотеку републиканьских злочинцїв — страшенно скомпромітували ся. Виказало ся, що Сівєтон допустив ся таки самоубійства, щоб не переживати свого скандального процесу. Сівєтон мав зносини із своєю пасербицею, яку віддав передількома тижнями за муж. Коли наслїдки проступних зносин стали за швидко обявлятись, брав Сівєтон удїл в заказаній операциї — его зять довідавшись про те зробив карне донесенє. Сівєтон довідавшись про се став слїдчого судию благати о ратунок, а він ему заявив, що прокураторя зможе відступити від слїдства тілько тодї, як зять відкличе скаргу. Колиж Сівєтонови годї було і через жінку вимочи на зятю, щоб він відкликав скаргу, тодї Сівєтон рішив ся на самоубійство. Він побив мінїстра також лише в тій цїли, щоб наразити ся на острий поєдинок і погибнути з честию, та сї надїї завели. В Парижу розходять ся чутки про арештованє ріжних осіб, що були замішані в сей проступок. Рівночасно вийшов на сьвітло денне ще иньший скандал із аристократних сфер у Францїї. Ось вчера застрілив ся в Парижи монархіст гр. Лямет із ляку перед одвічальностию за злочин проти моральности. Дочка самоубійника находить ся в приватній клїнїцї.

Желїзнича катастрофа. „Local Anzeiger“ доносить із Вильна, що в могилївскій ґубернїї біля Орші наїхав потяг військовий на тягаровий. При тім наступила ще й експльозия частини стрільничого пороху, що повело за собою смерть 7-ох жовнярів; богато жовнярів потерпіло дуже важні рани.

Подяка. Комітет заряджуючий послїдним аматорским представленем складає сердечну подяку Вп. п. секр. Коралевичеви і его женї за щирі і безкористні труди при режісериї а також всїм тим паням і панам, що брали чинний удїл в сїм представленю. При тій нагодї зложили наддатки в хосен бідної шкільної молодїжи Вп.: радник Невечержіль 10 кор., адвокат др. Перль 10 кор., нотар Дрогомирецкий 2 кор. 80 сот., Др. Клим 1 кор. 80 сот, панї директорова Залозецка 2 кор. 80 сот., панї директорова Филиповичева 1 кор. 60 сот., адвокат др. Ґаліп 60 сот. Всїм тим Добродїям нашої шкільної молодїжи щире спасибіг! — За комітет: *Евг. Кордубова, Кат. Костецка.*

Виказ жертв на „Руску Бурсу в Кіцмани“ за час від 1. падолиста до 7. грудня 1904 р. Добродїйка Христина Маланчук із Лукавця вписалась як член добродїй 20 кор., п-ї Ізидора Ільницька 3 кор., із карт „Руска Бесїда“ в Кіцмани 1 кор. 60 сот., вписались у члени з місячною вкладкою 2 кор., п. Осип Пастушиньский із Кіцманя, п-ї Вероніка Бульбук учителька, п. Степан Костинюк надучитель із Самушина і Евгеній Павнель учитель із Валяви, п. Калитовский посол до сойму краєвого 5 кор., на руки пана Андрія Зибачиньского надучителя в Горошівцях зложили: А. Зибачиньский 5 кор., Т. Городиский 2 кор., Ґеновефа де Фрундза 2 кор, і Евгеній Тотоєскул 2 кор., разом 11 кор., п. Николай Спинул інспектор шкіл народних із Вашківцїв 5 кор., о. Лисинецький із Космача 7 кор., Н. Н. 5 кор., п. Барановський нотар в Кімполюнґу 10 кор., на храму в домі о. Тиміньского у Хлївищах зібрали п-ї Ґізеля Григірчик учителька і п. Осип Бурачиньский 58 кор. 10 сот., о. В. Петрушевич 2 кор., п-ї Г. Бурачиньска 2 кор., п. Е. Бурачиньский 2 кор., о. Воляньский 2 кор., п. А. Ґреку 1 кор. і п-ї Д. Ґреку 3 кор., п. Осип Пастушиньский 1 кор., на руки п. Дм. де Павнела надучителя із Валяви зложили слїдуючі добродїї: п. Лукашевич 1 кор., Дмитро де Павнел 1 кор., П. Кіцул 80 сот., Озіас Шор 40 сот., В. Палїй 60 сот., В. Кіцул 60 сот., Прокопець 40 сот., Мозес Райхер 30 сот., Иосель Бауман 20 сот., Михайло Гуменюк 20 сот., Матей Деркач 20 сот., Йосиф Каміньский 1 кор., Ґеорґій Білокрилий 20 сот., Герш Зільбер 30 сот., Кость Головатий 20 сот., Ілия Кіцул 40 сот., Тодор Сандяк 20 сот., Михайло Чоботар 20 сот., Ґеорґій Головатий 20 сот., Дмитро Кіцул 20 сот., Саломон Берґер секретар громадский 20 сот. разом 8 кор. 80 сот., о. Глїбка із Мосорівки 10 кор., на руки Василя Родича читальня із Раранча замість вінця на домовину бл. п-ї Евгенїї Ярошиньскої 8 кор., п. Іван Шадковский учитель із Веренчанки посилає що місяця на оплату бурсака Дребота із Веренчанки 4 кор.; у члени бурси вписав ся п. Петро Лїсний учитель із Лашківки 4 кор., крім того прислали натуралїї: о. Т. Драчиньский із Товтрів $1/2$ кірця пшеничної, $1/2$ кірця житної муки і 3 кірцї бараболь, п. Петро Войновский надучитель зібрав від о. Дмитра Бурака 25 кґр. жита, Салї Шауер 2 кґр. пшеницї, Василь Молодик 2 кґр. пшеницї, Василь Голубашенко 10 корцїв жита, Катерина Серафинюк 2 корцї жита і Стефан Колибаба 25 кґр. бараболь. За петльованє заплатив Петро Войновский 82 сот. за спроданий ґріс. Із Кіцманя подарували Андрей Снятиньчук $1/2$ кірця бараболь і Андрей Ґріґоца 25 кґр. бараболь. — Всїм жертводавцям стократне спасибіг! — За видїл „Рускої Бурси в Кіцмани“ *Илия Семака*, голова, *Денис Евстафієвич*, касиер.

НАУКА, ШТУКА І ЛЇТЕРАТУРА.

На теперішнїй ювилейній виставі польскої штуки в Кракові находять ся також образи Українця Алексїя Новаківского, бувшого ученика тамошної академії штук, який добув собі єї золоту медаль нагороди. Картини його а передовсїм побутові образки з України незвичайно інтересні та удалі і сьвідчать про великі спосібности нашого земляка.
М.

Видання черновецкої філії тов. „Руска Школа“ під редакциєю Ілярия Карбулицкого вийшли в послїдних днях два випуски: Ч. 10. М а л и й к о л я д н и к ст. 32+1. Цїна 8 сот. Ч. 11. К а л е н д а р и к д л я р у с к и х д ї т о ч о к (на р. 1905). Ст. 30+2 32⁰. Цїна 10 сотиків. — Обі книжечки вийшли із друкарнї тов. „Рускої Ради“, а при своїй дешевости будуть мати певне великий збут.

„Руска хата“. Під такою назвою стане з новим роком виходити у Львові новий двотижневник для руских родин. Се буде щось в родї нїмецких „фамілїєнблятів“. „Руска хата“ буде містити твори оригінальні й переводи як: оповіданя поезиї, описи подорожий та популярні розвідки наукові із всїх галузий науки. Зозуміє ся, що така часопись, коли буде належно редаґована має повну рацию істнованя. Чи се що до „Рускої хати“ справдить ся, побачимо вже незабаром, бо єї перше число — як довідуємо ся — вийде ще в груднн. Нову часопись буде вести п. Алєксандер Денис Сембратович.

Запросини до передплати на „Лїтературно-Науковий-Вістник“. З роком 1905 вступає Лїтературно-Науковий-Вістник у осьмий рік свого істнованя. Виданих доси 28 томів сього вістника сьвідчать досить пророчисто про вартість виданя, яке протягом свого істнованя, надїємо ся, гідно репрезентувало українсько-руске письменство по обох боках Збруча, було вірним зеркалом і покажчиком його розвою і силкувало ся не без успіху вказувати дороги тому розвоєви та вияснювати значінє ріжнородних фактів і напрямів нашого духового і громадского житя.

В новому роцї Лїт.-Наук. Вістник буде держати ся тої самої проґрами і тих самих провідних думок, не признаючи ся виключним прихильником нїякої лїтературної школи, нїякої громадскої партії анї релїґійно-фільософічної секти, але всюди високо ставлячи свобідний розвій одиницї й народности, плеканє гуманних і поступових ідей, здорову і нїякими догмами не спутану критику і талант.

У новім річнику візьмуть участь ті самі лїтературні та публїцистичні сили, які працювали в ЛНВ доси, а надто ряд молодих талантів із галицкої і росийскої України. З праць призначених для сього річника назвемо лише простору повість Андрія Чайківского з житя сучасної галицко-рускої інтелїґенциї, що зачнеть ся від першої книжки нового річника, нові оповіданя та поезиї В. Стефаника, М. Коцюбінського. В. Самійленка, Ів. Франка. Г. Хоткевича, Я. Жарка, М. Вороного, Лїсака-Тамаренка, Надії Кибальчич, І. Липи, з посмертної теки М. Старицького та Евгенїї Ярошиньскої, уступи із споминів україньскої селянки Марусї Вольвачівної та Селянина Харламиія Краснолуцького і т. и. Надто помістимо ряд гарних перекладів із сучасних европейских та американьских письменників, ряд критичних студий про нашу й иньші лїтератури, ряд публїцистичних статей про важнїйші сучасні питаня і в кождій книжцї, як звичайно, богату хронїку.

Передплата ЛНВ лишаєть ся така сама, як була доси, а власне цїлорічна 16 кор., піврічна 8 кор.

Адмінїстрация просить ласкаво поспішити з присилкою передплати, щоб було можна управильнити наклад.

Редакцийний комітет Лїтературно-Наукового Вістника:
М. Грушевский, В. Гнатюк, Ів. Франко

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівці, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

Товари з бронзу найновійшого виробу: Столики на циґара і сальонові, стоячі і на стїну годиники, тягарки до притисканя листів, Nippes і т. п. Альбоми з шкіри і плїшу, нецесарії для панъ і панів, мошонки на листи, пушки на циґара і тютюн, мошонки на гроші, найлїпші фабрикати.

Товари шкіряні дамскі торбники, касети на листи з замочками і без замочків, пушки на тютюн і етуї на циґара і папіроси, лубочки на мапки, етуї на візитові карти, альбоми з підставками або без них, льорнетки і н цесарки до подорожи.

Товари обувяні. Сомостійна продаж обуви з Ґоудиярскої фабрики Ф. А. Попера і з иньших славних фабрик як Антін Чапек у Відни і т. д. Найлїпші фабрикати на зиму. Черевики суконні обкладані лякером, Boxcalt і Chevreaux з шовковим плїшом і тріковим нутром для панів дам і дїтий. Чоботи фільцові для панів і хлопців, суконні і з телячої шкіри, чоботи до польованя (ручна робота), черевики домові і ріжні найлїпшої якости для панів і дам як також черевики до вправ ґімнастичних.

Артикули до полованя і до подорожи. Револьвери, рушниції найріжнороднїйшої конструкциї і амуниция. Кальоші і черевики до снїгу найлїпших виробів. Ташки з замочками або без них, валїзи, пуделка на капелюхи, пледи, мішочки на біле, парасолї, кошики на начинє, нецесарія, коци і т. и. шкіряні товари.

Кофекция дїточих убрань як: камізельок для пань, панів, дїтий, дївчат, до того жакети і чепцї.

Товари футряні. Великий вибір дамских боа, до того зарукавки (муфи) і шапки. — Убраня футряні для хлопцїв і дївчат ріжного рода. Від 8 К. почавши аж до найдорожших.

Товари вовняні зимові. Правдиве біле Еґера і біле із складу бавовняного гіґієнїчного біля, систему Д-ра Лямана, як також півовняні і вовняні опаски, штани, еїточі одяги, паньчохи для дам і дїтий, паньчохи до польованя, огрівачі колїн, карку черева і пульсів, камаші, вовняні шапки, рукавнчки для дам панів і дїтий.

Краватки і біле після найновійшої анґлїйскої моди. Сорочки мужескі, білі і в ріжних красках найлїпшого рода, з шовку, пікт. зефіру і т. и. модні ковнярики, маншети і хусточки до носа.

Капелюхи для панів і хлопців фільцові, з льоден і плїшові в найбільшім виборі. Самостійна продаж капелюхів з ц. к. надвірних фабрик I. Heinz Ita у Відни· Josef Pichlers Söhne в Ґрацу, P. Ladstätter & Söhne у Відни, Rosalino Giuseppo Fratello Allessandrio в Італїї. — Найновійші **циліндри і кляки.**

Кальоші і черевики до снїгу найлїпшої сорти і найславнїйших фабрикатів.

Склад ц. к. упрвілїованої фабрики товарів альпаки і хіньского срібла В. Бахмана і спілки у Відни.

AUSTRO-AMERICANA.

Австрийске сполучене акцийне корабельно-перевозове тов. в Трієсті.

Правдивий пасажирский оборот до Америки через Трієст-Ню-Йорк.

Ґенеральна АҐЕНЦИЯ для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ:

Ґольдлюст і Спілка

Чернівці, ул. Палати краєвої 6.

Для провінций принимає ся аґентів.

60 (3—10 н.)

Марка охоронна: **котвиця**

LININENT. CAPS. COMP.

з аптики Ріхтера в Празї,

загалъно признаний знаменитий **усмирюючий лїк на втиране** по цїнї 80 сот., 1·40 кор. і 2 кор. можна купити у всїх аптиках.

Просимо жадати сей загально улюблений лїк все лише в оріґінальних фляшах з нашим охронним знаком **„котвиця"** з аптики **Ріхтера** і для осторожности приймати лише фляшки тим охоронним знаком яко правдиві. 46 (12—40)

Аптика Ріхтера

„під золотим львом" у Празї, улиця Єлисавети ч. 5.

ПОВІДОМЛЕНЄ.

Отсим повідомляю Впов. П. Т. Публику, що я

кромі істнуючого вже мого склепу ювилярского,

в Чернівцях, Ринок ч. 9,

отворив ще

ФІЛІЮ

при улици Паньскій число 15

і удержую там великий склад стїнних, столових і кишенкових годинників, із золота срібла нїклю, стали з преціозними верками. іменно т. зв. „International-Watsch in Schaffhausen" „Longines", „Omega" „Roskopf-Patent" і богато иньших ріжнородних сорт.

Рівночасно заявляю, що принимаю **нові роботи як і репарациї** ювилерскі, в золотї. сріблї, так в Ринку під ч. 9, як і **прв Паньскій улици ч. 15,** де також ріжнородні замовленя як **хронеметри, репитацийні годинники** взагалї **всїлякі старинности** лагоджу як найточнїйше і під ґаранциєю

Надїю ся проте, що Вп. П. Т. Публика як до тепер так і на дальше зволить ласкаво, мене підпирати, а при закупнї подарунків на різдво або на новий рік, мої склепи не омине а пересьвідчивши ся о великім виборі товарів, дешевости цїн і тетельній обслузї, вийде зних вдоволена.

Поручаючи ся ласкавим зглядам, пишу ся з поважанєм

Кароль Шульц, ювилєр і годинникар

63 (3—15) н. с. заприсяжний знаток ц. к. суду.

ОБРАЗЕЦЪ ОБЕРТКИ ДЛЯ ЧАЯ.

ВЫСОЧАЙШЕ УТВЕРЖДЕННОЕ ТОВАРИЩЕСТВО ЧАЙНОЙ ТОРГОВЛИ и СКЛАДОВЪ

К и С

БРАТЬЯ ПОПОВЫ

ЧАЙ

½ фунта цѣна руб. коп.

До набутя у 48 (1—? н.)

ШМІДА і ФОНТІНА

Чернівці, ул. Головна Enzenberg-Hauptstr

Як Хочете

добре і дешево купити, то удайте ся до найстаршого, найбільшого і вельми в товар заосмотреного 49 (11—? н.

Маґазину додатків для кравців і модисток

Салямона Ґольдшміда

Чернівцї, улиця Головна ч. 6

Замовленя на провінцию виконують ся якнайскорше

Віденське товариство банкове.

По мисли § 49 статутів запрошує ся акционарів. Віденського банкового товариства (Wiener Bank-Verein) на

надзвичайні загальні збори

котрі відбудуть ся 10. сїчня 1905, 11 год. перед пол. у Відни I., Herrengasse ч. 8

Порядок нарад:

1. Внесок ради адмінїстрацийної на підвисшене акцийного капіталу на 20 міліонів Корон.
2. Внесок ради адмінїстрацийної на зміну дотичних приписів статута.

Після § 46 статутів мають лиш ті п. акционари право голосованя на зборах, котрі **найдальше до 14 днів перед зборами зложили при найменьше двайцять пять акций** враз з купонами в касї товариства або в якій иньшій, адмінїстрацийною радою до того призначеній.

Кождих 25 акций має право на один голос (§ 47 стат.)

Просить ся отже управлених до голосовань пп. акціонарів складати свої акциї враз із купонами **найдальше до 27. грудна 1904**

в **Відни** в лїквідатурі (I., Herrengasse 8),
в **Аусіґ а/Е., Бернї, Буда-Песті, Чернівцях, Ґрацу, Львові,** і **Празї** у філіялах,
в **Ст. Пельтен, Просніц** і **Він-Найштат** при екпозитурах Wiener-Bank verein-у.
в **Берлінї** в нїмецькім банку,
в **Франкфуртї а/М.** в нїмецькім тов. банковім і в Франкфуртській філїялї нїм. банку,
в **Стутґарті** в віртемберґ. тов. банковім,
в **Монахові** в баварскій філїялї нїмецького банку.

Акциї належить складати з приложенєм аритметично упорядкованих і властителем власноручно підписаних консиґнаций (а ім. у Відни в лїквідатурі в двох, на иньших місцях в трьох примірниках).

Один примірник консиґнаций одержує складаючий враз з із посьвідченем відбору назад і рівночасно послїдує після § 54 стат. видача карти леґітимацийної для участи в загальних зборах, що гласить на імя складаючого і є важна лиш для означеної особи, або тої-ж уповновласненого.

Відень, 10. грудня 1904. **Віденьске тов. банкове.**

Всяку конкуренцию видержить

Штайнера і Геллера

НОВО УЛАДЖЕНИЙ МАҐАЗИН

ювелів, золотих, срібних, з хіньского срібла, альпаки та бронзових товарів.

Чернівцї, ул. Паньска ч. 10.

64 (1—5 н.)

Скора обслуга, добрі товари, нечувано дешеві ціни.

Кождий курець, повинен жадати руских паперців циґаретових **‚Козак', ‚Кобзар', ‚Гуцул'.** 53 (16—26) Трубки циґаретові: **‚Козак', ‚Федькович'.** всюди до набутя!

Видає товариство **„Руска Рада"** в Чернівцях. За редакцию відповідає Іван Захарко.
З друкарнї товариства „Рускої Ради" в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.